

[Krag.]

Foden for at træde til, det er kun en tom Gestus, thi Oppositionen, Venstre, ligger paa ingen Maade i Støvet.

Det er jo ganske øjensynligt for alle, at Situationen i disse Dage lægges taktisk-politisk til Rette. Saaledes former Forhandlingerne sig i Udvalgene, at nogen Prøvelse af Oppositionens Forslag bliver der ringe eller ingen Lejlighed til, blot nej og atter nej. Nu skal Betænkningen afgives, Handling er jo krævet, siger man. Som om deri laa, at der ikke skulde være Tid til en Behandling af Tingene. Blot gennem Folketinget med Regeringsforslagene med Nedstemning af Oppositionsforslagene og over til Landstinget! Vedtagelse uden Kritik af Regeringsforslagene og hensynsløs Forkastelse af alt, hvad Oppositionen har lagt paa Tingets Bord, i Virkeligheden uden nærmere Prøvelse, det er den Form for Forhandling og for Samvirke, som man praktiserer, og det er den Maade, hvorpaa den højtærede Statsminister som Chef for det hele søger at virkeliggøre det Ønske om Samarbejde i Befolkningen, som fandt sit Udtryk, da han holdt Aabningstalen i Aar. Over i Landstinget, og det snarest ske kan, med det hele! Saa er Spørgsmaalet til de to ærede Regeringspartier det: Vil man saa søge Forhandling dér? Ja, egentlig er det vel usandsynligt og besynderligt, thi hvis man vilde Resultater, hvorfor skulde man saa ikke søge at naa dem i Folketinget, som man dog hævder er vor Forfatnings eneste Repræsentant for Folkevillien? Nej, man giver i Virkeligheden det kriseramte Erhvervsliv, man giver Tidens vanskelige Problemer og tunge Byrder en god Dag og en glad Aften, og saa forfølger man sin taktisk-politiske Linie, som gennem dette: ingen Resultater! skal forsyne Arsenallet med Ammunition mod det Landsting, som i Virkeligheden blot gør og vil gøre sin forfatningsmæssige Pligt indenfor den i Forfatningen givne Ramme ved at tage Stilling til Sagerne i Overensstemmelse med sin Overbevisning og i øvrigt udtrykker Redebonhed til Forhandling. Men andet var vel, efter gammel Erfaring for de nuværende Flertalspartiers Opfattelse af en Oppositions Stilling og Betydning, ikke at vente.

Den højtærede Statsminister sagde i Aabningstalen, at han allerede ved Aabningen af Rigsdagen i 1930 havde gjort op-

mærksom paa den Krisetilstand, der var ude i Verden. Ja, den højtærede Statsminister havde den Gang et aabent Øje — hvad han jo heller ikke let kunde undgaa — for Bjælken i Broderens Øje, Krisen ude i Europa, men Skæven i sit eget, den Krise, der da allerede fandtes indenfor det danske Samfund, den kunde han aldeles ikke faa Øje paa. Naar andre pegede paa det — bl. a. tillod jeg mig at gøre det i Oktober Maaned i Fjor under Finanslovbehandlingen —, ja, saa svarede den højtærede Statsminister: Der er nok Folk, der har Brug for dette politiske Skræmmebillede; naar der maatte indtræde Krisetilstande i vort Samfund, og naar disses Karakter er erkendt, skal Regeringen nok tage sit Ansvar for Tilvejebringelsen af Midler til Krisens Bekæmpelse. Endnu saa sent som ved Nytaarstid, da vi stod med et Prisniveau for Eksportvarer, der nærmede sig Førkrigspriser, med et Udgiftsniveau for Fornødenheder af alle Arter omkring 160 og et Skattetryk i Niveau over 200, da udstedte den højtærede Statsminister en Proklamation, hvori han sagde, at Helsebod for Tidens Vanskeligheder var en 40 Timers Arbejdsuge og Ferie med Løn, og at disse to Krav nu rejstes med en Naturkrafts Vælde. Og endnu under denne Behandling hører vi jo det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen sværge til denne Lære: mindre Arbejde og højere Løn for samme Arbejdsenhed, det er Vejen ud af Tidens Vanskeligheder.

Tænker de ærede Herrer, den højtærede Statsminister og den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, nu ikke med en vis Blusel tilbage paa den letsindige Opfattelse af Tidens og først og fremmest af Landbrugets Vanskeligheder, som fandt sit Udtryk, da man ved Finanslovens tredie Behandling i Fjor sammenlignede vore Eksporterhvervs store Vanskeligheder og det nærliggende Sammenbrud for mange af Virksomhederne indenfor disse Erhverv med dette, at Skræddere og Skomagere til Tider ikke havde faaet det for deres Arbejde, som de kunde ønske. Er det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen ikke en lille Smule bange for, at han har set forkert, da han sidste Vinter trøstede Tinget med, at der vilde saamænd løbe meget Vand i Stranden endnu, inden en dansk Bonde sultede ihjel? Mon der dog ikke i Regeringen og dens to Partier er vaagnet Forstaelsen af, at den Maade at